



Arrest

nr. 62 621 van 31 mei 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 1 april 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ANDRIESSEN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. VERBEKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 21 juni 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal nam op 9 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 10 februari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart een Angolees staatsburger te zijn van Bakongo origine en afkomstig van Mbanza Congo. Als kind verhuisde u met uw ouders naar de wijk Golf I in Luanda. Op 24 jarige leeftijd ging u samenwonen met uw partner A.(...) B.(...) in de wijk Rocha Pinta in Luanda en begon u handel te drijven in Dundo, provincie Lunda Norte. Na een tijd was u het reizen moe en besloot u met uw gezin naar Dundo te verhuizen. Vanaf 2008 ging u één keer per week naar het dorpje Kamako, aan de grens met de Democratische Republiek Congo (DRC), om daar uw goederen aan een voornamelijk Congolees cliënteel te verkopen. Op 12 juni 2010 huurde u een wagen met chauffeur om naar Kamako te rijden. U vond twee andere handelaars die wilden meereizen en de transportkosten delen. Bij een controle aan de grenspost in Kamako vond de Angolese grenspolitie wapens in de wagen. Toen niemand wilde toegeven van wie die wapens waren werd u samen met de chauffeur en zijn helper opgepakt. U werd apart naar een politiegebouw gebracht en werd gedurende drie uur ondervraagd over de afkomst van de wapens, waarbij u ernstig werd geslagen. U begon bloed te verliezen en vreesde voor het kind in uw buik. De politiemannen brachten u naar de medische post in Kamako voor verzorging. Uw man was op de hoogte gebracht van uw verblijf in de medische post en vroeg de diaken E.(...) K.(...) om u te gaan halen. Diezelfde nacht bracht de diaken u per wagen naar de DRC. Op 15 juni 2010 kwamen jullie aan op een u onbekende locatie in de DRC van waaruit diaken E.(...) de rest van jullie reis voorbereidde. Op 20 juni 2010 reisde u in het gezelschap van de diaken naar België waar u de volgende dag aankwam. Op 21 juni 2010 vroeg u in België asiel aan.

B. Motivering

De aandacht dient er op gevestigd te worden dat u er niet in geslaagd bent een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst kunnen een aantal bedenkingen gemaakt worden bij de vervolging door de Angolese autoriteiten waarvan u stelde het voorwerp te zijn.

U verklaarde dat de politie u, ten onrechte, beschuldigde van het verhandelen van wapens tussen Angola en de Democratische Republiek Congo, omdat u de huurder was van de wagen waarin deze illegale wapens gevonden werden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 1 februari 2011, hierna CGVS, p. 5 en p. 9). U verklaarde dat het verhandelen van wapens verboden is in Angola (CGVS, p. 6).

U kan echter niet aannemelijk maken dat de politie u daadwerkelijk (gerechtelijk) wilde vervolgen of doden omwille van de wapenvondst. U verklaarde dat de politie u gedurende drie uur op gewelddadige manier ondervroeg naar de herkomst van deze wapens, waarna ze u naar een medische post brachten voor verzorging (CGVS, p. 7). U haalt doorheen uw verklaringen geen concrete elementen aan die erop wijzen dat ze van plan waren u verder te vervolgen nadat bleek dat u geen informatie kon geven over de wapens en wie er achter de smokkel zat. Zo hebben de agenten nooit gezegd wat er verder met u zou gebeuren (CGVS, p. 9). Bovendien relateert de vaststelling dat, volgens uw verklaringen, de politieagenten u op de medische post zonder bewaking achterlieten (CGVS, p. 7) en u later die dag zonder problemen de post en Angola kon verlaten (CGVS, p. 8) de gegrondheid van uw vrees opnieuw opgesloten te worden of zelfs vermoord te worden (CGVS, p. 8).

Vervolgens wordt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten ondermijnd door onwaarschijnlijkheden in uw verklaringen. Zo is het bevreemdend dat de smokkelaars, de man en de vrouw die met u meereisden, zo onvoorzichtig te werk gingen en de wapens gewoon in een doos bij de rest van de koopwaren legden (CGVS, p. 6). Immers, volgens uw verklaringen was er bij elke marktdag politiecontrole, waarbij telkens de goederen van de handelaars werden gecontroleerd (CGVS, p. 6). Men zou dan ook verwachten dat een wapensmokkelaar toch zou proberen zijn illegale goederen te verbergen om niet te worden betraptd tijdens dergelijke routinecontroles.

Het is eveneens merkwaardig dat op het moment van de ontdekking niemand zei van wie de wapens waren, aangezien jullie wisten dat het bewuste pak door de man en de vrouw was meegenomen (CGVS, p. 7) en deze informatie jullie mogelijk kon vrijstellen van verdenking en vervolging. Bovendien verklaarde u dat de man en de vrouw niet samen met u, de chauffeur en zijn helper werden opgepakt en naar de politiegebouwen werden gebracht (CGVS, p. 5) en stelde u niet te weten wat er verder met hen gebeurd is (CGVS, p. 7). Aangezien het enige gegeven waarover de politie op dat moment beschikte de vaststelling was dat er wapens aanwezig waren in de auto (CGVS, pp. 5-6) zou men verwachten dat alle inzittenden op dat moment even verdacht zouden zijn en voor verder onderzoek zouden worden meegenomen.

Voorts kan volgende opmerking gemaakt worden aangaande uw vlucht uit Angola.

Zo stelde u dat Diaken E.(...) één uur na uw aankomst in de medische post en dus vier uur na de ontdekking van de illegale wapens, ter plaatse was om u te helpen (CGVS, p. 7). Het is opmerkelijk dat de diaken u zo snel kon lokaliseren aangezien toeschouwers eerst uw man op de hoogte

hadden gebracht van uw aanhouding, uw man daarna met E.(...) was gaan praten (CGVS, p. 5 en p. 7) en Dundo bovendien op 2 uur afstand van Kamako ligt (CGVS, p. 3). Het is bovendien vreemd dat hij meteen besloot u het land uit te brengen naar België, toch een zeer ingrijpende maatregel, zonder dat hij hiervoor een duidelijke reden opgaf (CGVS, p. 8) en zonder dat u de kans kreeg om uw man hierover te spreken (CGVS, p. 8).

Tenslotte kunnen nog volgende bedenkingen worden gemaakt bij uw beweerde recente verblijf in Dundo.

Zo geeft u incoherente verklaringen over uw verblijf naar Dundo. Aanvankelijk verklaarde u bij het Commissariaat-generaal dat uw laatste adres in Angola de wijk Rocha Pintu was in Luanda (CGVS, p. 2). Daarna verklaarde u dat u ook veel tijd in Lunda Norte doorbracht, maar er geen vaste verblijfplaats had (CGVS, p. 2). Nadien beweerde u dat vanaf het begin had gezegd dat u in Lunda Norte woonde en specificeerde u dat u in 2001 naar de wijk Tchibali in Dundo bent verhuisd (CGVS, p. 2). Uiteindelijk verklaarde u dat u in 2000 naar Dundo verhuisde (CGVS, p. 5).

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat op uw identiteitskaart (uitgegeven op 12 januari 2007, te Luanda) de wijk Bairro Rochas Pinta vermeld wordt als uw verblijfplaats, waaruit kan worden afgeleid dat u in 2007 nog in Luanda woonde en niet in Dundo. Uw verantwoordde dit door te stellen dat u voor de aanvraag voor een identiteitskaart een vijf jaar oude verklaring gebruikte die stelde dat u in Rocha Pintu woonde (CGVS, p. 5). Echter, vijf jaar voor de aanvraag, in 2002, woonde u volgens u verklaringen ook al een tijd in Dundo (CGVS, p. 2), waardoor deze verklaring niet echt overtuigend is.

Ten slotte werd er in dit verband een tegenstrijdigheid opgemerkt tussen enerzijds uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen zaken en anderzijds uw verklaringen op het Commissariaat-generaal. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat uw tweede en derde kind geboren zijn in Lunda Norte, respectievelijk in 2002 en 2008 (CGVS, p. 4), wat overeenstemt met u de door u opgegeven hervestiging in Dundo in 2000 of 2001. In de verklaring die u eerder aflegde bij de Dienst Vreemdelingen zaken stelde u echter dat uw drie oudste kinderen respectievelijk in 1999, 2002 en 2008 geboren zijn in Luanda (zie verklaring afgelegd bij de Dienst Vreemdelingen zaken dd. 28 juni 2010, punt 16), wat dan weer aangeeft dat u minstens tot 2008 in Luanda verbleef.

Bovenstaande tegenstrijdigheden doen bijgevolg ernstige twijfels rijzen omtrent uw verklaringen betreffende uw woonachtigheid in Dundo en derhalve ook de vervolgingsfeiten die u er stelde te hebben meegemaakt.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt in Lunda Norte te worden vervolgd door de Angolese autoriteiten omwille van uw vermeende medeplichtigheid in internationale wapenhandel.

Gelet op het voorgaande kan er in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, weerhouden worden.

U legde in het kader van uw asielaanvraag uw identiteitskaart voor, die hierboven reeds werd besproken. U legde verder geen enkel document voor om uw reisweg of uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) alsmede de uitvoeringsbesluiten van de vreemdelingenwet, van de algemene rechtsbeginselen, zoals het recht op een eerlijke behandeling van zijn zaak en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster stelt dat zij ten onrechte werd beschuldigd van het verhandelen van wapens tussen Angola en de democratische Republiek Congo omdat zij de huurder van de wagen was waarin deze illegale wapens werden aangetroffen. Met betrekking tot de stelling van de commissaris-generaal dat zij niet aannemelijk kan maken dat de politie haar daadwerkelijk wilde vervolgen of doden omwille van de wapenvondst en dat het feit dat de politieagenten haar op de medische post zonder bewaking achterlieten en zij later die

dag zonder problemen de post en Angola kon verlaten, de gegrondheid van haar vrees opnieuw opgesloten te worden of zelfs vermoord te worden, relateert, laat verzoekster gelden dat zij niet alleen ernstig werd bedreigd, doch gedurende drie uur ernstig werd mishandeld en geslagen en dit terwijl zij zeven maanden zwanger was. Verzoekster merkt in dit verband verder op dat zij ingevolge de mishandeling bloedingen opliep, dat gelet op haar ernstige kwetsuren zij ter verzorging naar een hulppost werd gebracht waar een verpleegster aanwezig was, dat de ernst van haar kwetsuren een tegenindicatie vormden voor een eventuele ontsnappingspoging, dat dit achteraf haar geluk bleek te zijn en dat zij met de hulp van diaken K. kon ontkomen en vervolgens het land verliet. Verzoekster meent dat het haar niet kwalijk kan genomen worden dat zij uit vrees voor haar eigen leven en dat van haar toen nog niet geboren kind het zekere voor het onzekere heeft genomen en niet ter plaatse heeft afgewacht of zij daadwerkelijk verder mishandeld, vervolgd of zelfs vermoord zou worden. De gewelddadige en langdurige ondervraging welke zij en haar ongeborn kind ondergingen laat, aldus verzoekster, evenwel geen enkele twijfel bestaan over de gegrondheid van haar vrees. Verzoekster merkt dienaangaande voorts op dat zij bij de ontdekking van de wapens in de wagen geïdendeerd werd omdat zij de wagen gehuurd had en verantwoordelijk werd geacht voor de inhoud, dat zijzelf, de chauffeur en diens helper werden opgepakt, dat zij tijdens het interview uitdrukkelijk heeft gesteld dat er grote consternatie ontstond en er paniek uitbrak toen de wapens werden aangetroffen en dat ze niet weet wat er met de twee personen is gebeurd die de wapens aan boord van de auto hadden gebracht, hetgeen, zo meent ze, de waarheid is en niets merkwaardig is, gelet op de concrete omstandigheden. Met betrekking tot de overweging in de bestreden beslissing dat het opmerkelijk is dat de diaken vier uur na de ontdekking van de illegale wapens ter plaatse was om haar te helpen en hij meteen besloot om haar naar België te brengen zonder dat zij de kans kreeg om hierover met haar man te praten, oppert verzoekster dat gelet op de ernst van de situatie, met name het feit dat zij als huurder van de kwetsieuze wagen door de politiediensten verantwoordelijk werd geacht van illegale wapenhandel en zij gedurende drie uur mishandeld werd, er prompt gereageerd diende te worden. Gezien de vrees voor haar leven en dat van haar ongeborn kind, twijfelde zij dan ook niet om de hulp van de diaken aan te grijpen wanneer deze haar zei dat hij was gestuurd door haar man, aan wie ze bijgevolg gehoorzaamde. Verzoekster merkt in dit verband voorts op dat de vrees voor haar leven en de vlucht uit haar land gerechtvaardigd was gelet op het feit dat zij reeds aan willekeurig geweld ten prooi was gevallen, dat de diaken snel heeft gereageerd en dat het perfect mogelijk was voor hem om vier uur nadat ze was opgepakt bij haar te zijn op de medische hulppost vermits ze niet verborgen werd gehouden. Betreffende de bedenkingen die het Commissariaat-generaal maakt bij haar beweerde recente verblijf in Dundo werpt verzoekster op dat zij hieromtrent geen incoherente verklaringen heeft afgelegd, dat het zo is dat haar enige officiële adres in Luanda was, meer bepaald Rocha Pinta waar ook haar ouders woonden, dat nadat zij samenwoonde met haar man zij herhaaldelijk alleen vanuit Luanda naar Lunda Norte trok om daar handel te drijven, dat zij daar bij vrienden verbleef en terug naar Luanda keerde wanneer alles was uitverkocht, dat nadat haar eerste kindje geboren werd de verre verplaatsingen te belastend waren en zij en haar man in het jaar 2000-2001 besloten in Dundo, meer bepaald Lunda Norte, te gaan wonen, dat het feit dat op haar identiteitskaart uitgegeven op 12 januari 2007 te Luanda de wijk Bairro Rochas Pinta vermeld staat te wijten is aan het feit dat enkel in de hoofdstad Luanda officiële papieren kunnen aangevraagd worden, die steeds het officiële adres, in casu Bairro Rochas Pinta, vermelden ook al verbleef/woonde zij reeds jaren in Lunda Norte, meer bepaald in Dundo, en dat daar haar tweede en derde kind zijn geboren in respectievelijk het jaar 2002 en 2008. Verzoekster merkt vervolgens op dat in haren hoofd wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag dient te worden vastgesteld. Ze stelt tevens dat het duidelijk is dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Overigens, zo vervolgt ze, blijkt op de homepage van Buitenlandse Zaken dat de regio Lunda nog steeds een verhoogd risico oplevert en dat niet-essentiële reizen sterk worden afgeraden. Verwijzende naar de *“Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”* oppert verzoekster dat het duidelijk is dat haar verklaringen mogelijk, oprecht, plausibel, coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. Derhalve, zo meent ze, had de commissaris-generaal haar de hoedanigheid van vluchteling dienen toe te kennen. Verzoekster is van mening dat zij in haar land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming. Ze wijst in dit verband op de rechtstreekse bedreiging van haar leven en dat van haar ongeborn kind, de onterechte arrestatie of ontvoering en de slagen en stampen die haar gedurende drie uren werden toebedeeld en waarvoor zij lokaal geen bescherming kon inroepen. Ze verwijst daarna naar ernstige schade in de zin van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst en stelt dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende werd gemotiveerd. Verzoekster, opmerkend dat de autoriteiten van haar vaderland haar niet beschermen, merkt vervolgens op dat de bestreden beslissing tot gevolg kan hebben dat zij zou worden teruggeleid naar de grens van het land dat zij ontvluchtte en waar haar fysieke integriteit of haar vrijheid

en dat van haar jong kindje, dat in september 2010 in België werd geboren, in gevaar verkeren. Ze heeft, zo stelt ze, aldus een geldig en voldoende belang en dit belang is persoonlijk, rechtstreeks, actueel en wettig. Verzoekster is verder de mening toegedaan dat het Commissariaat-generaal door het weigeren van de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Ze stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden aangezien het Commissariaat-generaal niet of niet voldoende geïnformeerd heeft om met kennis van zaken een beslissing te nemen en de gevraagde nauwgezetheid niet terug te vinden is in de bestreden beslissing. Ze voegt hier aan toe dat haar problematiek, namelijk de willekeurige vrijheidsberoving en de urenlange mishandeling, niet aan een onderzoek werd onderworpen, niettegenstaande deze feiten een essentieel onderdeel uitmaken van haar asielrelaas. Aldus, zo vervolgt verzoekster, wordt (ook) het redelijkheidsbeginsel geschonden. Vervolgens laat ze gelden dat de motieven van het Commissariaat-generaal ongenuanceerd en zelfs onjuist zijn en de bestreden beslissing ook indruist tegen artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) doordat ze op die wijze geen eerlijke behandeling krijgt van haar zaak. Verzoekster merkt hieromtrent verder op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zich op 7 juni 2001 (in het arrest Kress/Frankrijk) heeft uitgesproken over de procedure voor administratieve rechtscollages in Frankrijk. Aldus, zo vervolgt ze, blijkt dat administratieve procedures, zoals een asielprocedure, getoetst kunnen worden aan het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden. Ze verwijst ook naar rechtsleer voor wat de toepassing van artikel 6 van het EVRM betreft. Tot slot voert ze aan dat de bestreden beslissing het beginsel van 'fair trial' schendt.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoekers dienen daarbij aan te tonen dat er in hunner hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins aantoont, noch aannemelijk maakt dat de door haar ingeroepen problematiek, met name het feit dat bij een controle aan de grenspost in Kamoko wapens waren aangetroffen in haar huurwagen, waarna de Angolese grenspolitie haar er valselijk van beschuldigd heeft wapens te verhandelen tussen Angola en de Democratische Republiek Congo en haar gedurende drie uur op een gewelddadige wijze heeft ondervraagd naar de herkomst van de wapens, verband houdt met één van de vijf gronden vermeld in het Vluchtelingenverdrag, te weten haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of haar politieke overtuiging. Verzoekster toont niet aan dat zij in haar land van herkomst omwille van één van deze criteria wordt vervolgd. De ingeroepen problemen zijn van louter gemeenrechtelijke aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

2.5. Verzoekster baseert zich blijkens haar verzoekschrift voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op de elementen die aan de grondslag liggen van haar asielrelaas. Zij brengt echter geen enkel begin van bewijs bij van haar voorgehouden relaas. Zo ontbreekt elk document dat erop zou kunnen wijzen dat zij in haar land van herkomst officieel in verdenking is gesteld van het verhandelen van wapens. Het is ook niet zeker dat verzoekster geen eerlijk proces zou krijgen indien er officieel een dergelijke beschuldiging tegen haar zou worden geuit. Verzoekster legt ook geen enkel attest neer dat haar verklaringen kan staven als zou zij gedurende drie door de politie tot bloedens toe zijn geslagen. De Raad hecht, gelet op het manifeste gebrek aan bewijsstukken geen geloof aan de feiten zoals ze door verzoekster werden verklaard en acht deze dus niet bewezen. De feiten kunnen dan ook bezwaarlijk als uitgangspunt dienen om aan te nemen dat er in haren hoofde een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met haar verwijzing naar “de homepage van buitenlandse zaken” waaruit volgens verzoekster blijkt dat er nog steeds een verhoogd veiligheidsrisico bestaat, toont verzoekster niet aan dat er in haar regio van herkomst een situatie van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Voor zover verzoekster een schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert omdat de vrijheidsberoving van verzoekster en de urenlange mishandeling niet aan een onderzoek werden onderworpen, dient te worden vastgesteld dat het op grond van het adagium “*actori incumbit probatio*” in de eerste plaats aan verzoekster toekomt om aannemelijk te maken dat zij van dergelijke feiten het slachtoffer werd. Uit het gebrek aan bewijzen van de door verzoekster aangehaalde feiten kan geen onzorgvuldigheid vanwege de commissaris-generaal worden afgeleid.

2.8. Verzoekster maakt ten slotte niet aannemelijk dat het geboortecertificaat van haar zoon dat in Turnhout werd uitgereikt en dat zij als bijlage bij haar verzoekschrift wordt gevoegd op enige wijze in verband staat met de bestreden beslissing of met haar asielmotieven.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 A (2) van het Vluchtelingenverdrag noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking genomen worden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN